

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.238 van 28 januari 2014
in de zaak A. 210.783/XII-7506**

In zake: René HAFFMANS
woonplaats kiezend te 3770 Riemst
Dorpsstraat 63

tegen:

1. de gemeente RIEMST
2. DE BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE RIEMST

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 november 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de burgemeester van de gemeente Riemst van 6 maart 2012 waarbij aan René Haffmans een verbod wordt opgelegd tot toegang tot alle gemeentelijke gebouwen behalve het gemeentehuis.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt, is gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 2 maart 2012 wordt door de burgemeester van de gemeente Riemst aan verzoeker de toegang verboden tot de gemeentelijke gebouwen uitgezonderd het gemeentehuis en dit “tot hij kan aantonen dat zijn gedrag niet langer de openbare orde en de werking van de gemeentelijke diensten verstoort”. Tevens wordt bepaald dat verzoeker “maximaal 2 e-mails per maand, geschreven in een normaal taalgebruik, ter attentie van de burgemeester [mag] sturen waarin hij zijn vragen, klachten en of opmerkingen kan bundelen”. Alsook wordt verzoeker “opgelegd niet langer de gemeentelijke diensten te stalken met zaken die door hem persoonlijk als een probleem worden aanzien”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoeker heeft, na het ontvangen van de nota met opmerkingen aan de Raad van State, in verscheidene brieven een repliek op deze nota ingediend.

Het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid tot het schriftelijk antwoorden op de nota van de verwerende partij. Verzoekers repliek wordt daarom uit de debatten geweerd;

5. Verzoeker heeft na het ontvangen van het verslag van het auditoraat, waarin besloten wordt tot de verwerping van de vordering omdat

verzoeker heeft nagelaten aan te tonen dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen, aan de Raad van State een brief gestuurd waarin hij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteenzet dat hij meent te ondergaan door de bestreden beslissing.

Het voornoemde koninklijk besluit van 5 december 1991 voorziet evenmin in de mogelijkheid tot het schriftelijk reageren op het auditoraatsverslag noch op het tegemoet komen aan de daarin gedane vaststellingen. De brief wordt om die reden eveneens uit de debatten geweerd.

6. De verwerende partij was ter terechtzitting noch aanwezig, noch vertegenwoordigd. Luidens artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, worden, wanneer een vordering tot schorsing aanhangig is gemaakt, de andere partijen die niet verschijnen of vertegenwoordigd zijn, geacht in te stemmen met de vordering tot schorsing. Die bepaling kan niet betekenen dat de schorsing zou bevolen moeten worden indien op zicht van de vordering tot schorsing blijkt dat de vordering wegens een desgevallend ambtshalve op te werpen exceptie onontvankelijk is, of indien de wettelijke voorwaarden niet vervuld zijn.

V. De schorsingsvoorwaarden

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel - beoordeling

7. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Luidens artikel 17, § 3, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat het enig verzoekschrift waarmee de schorsing van de tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement wordt

gevorderd, “een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing [...] rechtvaardigen”.

Luidens artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bevat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen”.

Hoewel geenszins vereist is dat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in een apart hoofdstuk van het verzoekschrift wordt opgenomen of als een afzonderlijke rubriek van het verzoekschrift wordt vermeld, is het wel noodzakelijk dat verzoeker genoegzaam laat blijken dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, op welk vlak dat nadeel zich zou situeren en welke concrete gegevens het aldus aangevoerde nadeel kunnen staven. Verzoeker mag zich in zijn uiteenzetting niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan. Alleen de in het verzoekschrift hierover aangebrachte gegevens laten de verwerende partij toe zich daartegen op de geëigende wijze – in haar nota – te verweren en kunnen het voorwerp uitmaken van het onderzoek door het auditoraat. Alleen die gegevens kunnen dan ook door de Raad van State in aanmerking worden genomen.

8. Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niets uiteen – noch afzonderlijk, noch terloops bij de uiteenzetting van de feiten of de ontwikkeling van de middelen – dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt of dreigt te lijden ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hij beweert zulks zelfs niet.

Met het, tot slot, later uiteengezette nadeel kan geen rekening worden gehouden daar dit niet is opgenomen in het verzoekschrift.

VI. Conclusie

9. Uit wat voorafgaat, moet los van de vraag of de vordering bij gebreke aan uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet als onontvankelijk kan worden afgewezen, in elk geval worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar als gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verworpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 januari 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Debersaques